

Forslag

til

Lov om ændring i lov om afgift af forlystelser.

Fremsat den 27. november 1957 af *finansministeren*.

§ 1.

Lovens § 5 udgår, og i stedet indføres som ny § 5:

„Ved cirkusforestillinger samt ved varietéforestillinger, der finder sted i henhold til varietétilladelse, skal der, når der hverken finder servering sted på tilskuerpladserne eller med forestillingerne er forbundet publikumsdans, alene indbetales den del af den for den enkelte dag i henhold til bestemmelserne i § 4 beregnede afgift, som overstiger 50 kr.“

§ 2.

Lovens § 10 affattes således:

„*Stk. 1.* Af filmsforevisninger, ved hvilke der alene forevises danske film — dog bortset fra reklamefilm samt fra ugerevyer, forfilm og lignende, som udgør en uvæsentlig del af forestillingens samlede program — tilfalder der efter nærmere af justitsministeriet fastsatte regler indehaveren af producentrettighederne til de pågældende danske film en andel på 25 pct. — eller, for så vidt det drejer sig om danske farvefilm, 35 pct. — af det pligtige afgiftsbeløb, hvilken afgiftsandel fradrages ved indbetalingen til det offentlige af afgiftsbeløbet.

Stk. 2. Såfremt der ved filmsforevisninger som omhandlet i stk. 1 forevises såvel danske farvefilm som andre danske film, beregnes de indehaverne af producentrettighederne tilkommende afgiftsandele med 35 pct. af afgiftsbeløbet, såfremt den eller de danske farvefilm udgør mindst $\frac{4}{5}$ af den egentlige forestillings danske program regnet efter censurmål; udgør længden af

den eller de danske farvefilm mindre end $\frac{4}{5}$, beregnes afgiftsandelen med 25 pct. af afgiftsbeløbet.

Stk. 3. Skulle der ved samme forestilling blive forevist flere danske film med forskellig indehaver af producentrettighederne, uden at der foreligger aftale om fordelingen af afgiftsandelen, skal denne fordeles til de berettigede efter forholdet mellem længden af de forskellige film efter censurmål.

Stk. 4. Ved danske film forstås film, som er optaget for her i landet bosatte danske statsborgeres eller for danske selskabers eller institutioners regning, for udelukkende dansk kapital og med overvejende dansk kunstnerisk og teknisk personale. Justitsministeren, eller efter dennes bemyndigelse statens filmcensur, afgør, om en film herefter er en dansk film, henholdsvis en dansk farvefilm.

Stk. 5. Under særlige omstændigheder kan finansministeren tillade, at en større del af afgiften end efter stk. 1 skal tilfalde indehaveren af producentrettighederne til en dansk film, når filmen tjener til oplysningens fremme. Sådan tilladelse skal gøres betinget af, at der sammen med den pågældende film kun forevises reklamefilm, hvorhos tilladelsen kun må gives for et bestemt tidsrum.“

§ 3.

Lovens § 11, stk. 4, affattes således:

„*Stk. 4.* Fritagelse efter stk. 1-3 kan for danske films vedkommende kun omfatte den del af afgiften, der tilfalder det offentlige, jfr. § 10, stk. 1 og 2.“